

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/82/2019
Identifikačné číslo spisu: 1015202046
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1015202046.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci žalobcu: N. O., bytom Z. XX, XXX XX C., zastúpený: JUDr. Ján Vician, advokát, Prievozska 14/A, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Kutuzovova 8, 832 47 Bratislava 3, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SELUZ-43-44-3/2015-OdSP zo dňa 26.10.2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 5S 306/2015-72 zo dňa 22. januára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S 306/2015-72 zo dňa 22. januára 2019 z a m i e t a.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd alebo správny súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 5S 306/2015-72 zo dňa 22. januára 2019 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SELUZ-43-44-3/2015-OdSP zo dňa 26.10.2015, žiadajúc správny súd, aby napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z predloženého administratívneho spisu mal preukázaný nasledovný skutkový stav: Rozkazom ministra obrany ČSFR vo veciach

personálnych č. 0400 zo dňa 21.09.1990 bol žalobca dňom 30.09.1990 podľa § 26 ods. 2 písm. d/ zák. č. 76/1959 Zb. o niektorých služobných pomeroch vojakov v znení neskorších predpisov prepustený zo služobného pomeru vojaka z povolania na vlastnú žiadosť z dôvodov hodných osobitného zreteľa a nasledujúcim dňom bol preložený do zálohy. Žalobca si uplatnil nárok na odchodné žiadosťou zo dňa 20.04.2011. Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia Bratislava rozhodnutím č. VÚSZ-41787-2/2015 zo dňa 17.08.2015 rozhodol tak, že odchodné podľa ustanovenia § 103 ods. 2 zák. č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalobcovi nepriznal. O odvolaní žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu rozhodol odvolací orgán Ministerstvo obrany Slovenskej republiky - žalovaný, rozhodnutím č. SELUZ-43-44-3/2015-OdSP zo dňa 26.10.2015, ktorým zamietol odvolanie účastníka konania a potvrdil správnosť prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy. Žalovaný v odôvodnení uvedeného rozhodnutia poukázom na ustanovenia Správneho poriadku, Ústavy Slovenskej republiky, na ustanovenie zák. č. 76/1959 Zb. (ďalej len predpis MNO) na právny predpis Všeob-P-19/s, čl. 70, čl. 71, a čl. 78 predpisu MNO, konštatoval, že uvedené ustanovenie čl. 78 predpisu MNO vyjadruje premlčanie nároku na odchodné, upravené osobitným predpisom. Premlčaním právo síce nezaniká, ale premlčanému nároku vyplývajúcejmu z určitého práva sa možno brániť námietkou, že nárok už nemožno uplatniť. Na základe uvedeného žalovaný ako odvolací orgán vznesol námietku premlčania na uplatnenie nároku na odchodné. Uviedol, že nárok na odchodné je spojené so skončením služobného pomeru. Služobný pomer účastníka konania končil dňom 30.09.1990. Nárok na odchodné vznikol odvolateľovi deň nasledujúci po dni skončenia zo služobného pomeru, t. j. 01.10.1990. Uvedeným dňom začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá márne uplynula 02.10.1993. Z uvedených dôvodov námietky, ktorými žalobca ako odvolateľ poukázal na to, že v odvolaní preukázal opodstatnenosť svojej žiadosti o priznanie nároku na odchodné, považoval žalovaný za neopodstatnené.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 76/1959 Zb. o niektorých služobných pomeroch vojakov v znení platnom ku dňu prepustenia žalobcu zo služobného pomeru vojaka z povolania (ďalej len „zákon č. 76/1959 Zb.“), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 26 ods. 2, písm. d/, § 31 ods. 4, § 32 ods. 1, 3, § 33 ods. 10 uvedeného zákona, v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“) citujúc ustanovenia § 103 ods. 2, § 33 ods. 1, písm. c/, § 106 ods. 2, § 107 ods. 1, § 121 a § 143c ods. 2 uvedeného zákona postupom podľa prvej a tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

4. Krajský súd poukázal na to, že nároky vojakov z povolania na odchodné, prepustených za platnosti predošlých právnych predpisov, upravoval v čase svojej účinnosti od 1. mája 1998 do 30. júna 2002 zákon č. 114/1998 Z.z. o sociálnom zabezpečení vojakov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 114/1998 Z.z.“), ktorý však podmienky vzniku nároku na odchodné v ustanoveniach § 22 až 24 zákona č. 114/1998 Z.z. prepojil s iným právnym predpisom, a to so zákonom č. 370/1997 Z.z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov, ktorý bol účinný v období od 1. januára 1998 do 31. decembra 2005. Krajský súd ďalej poukázom na to, že Ministerstvo národnej obrany Československej socialistickej republiky v súvislosti so splnomocnením vyplývajúcim z ustanovení § 31 ods. 4 a ods. 6, § 32 ods. 1, ods. 3, § 33 ods. 10 zák. č. 76/1959 Zb. v roku 1979 vydalo právny predpis Všeob-P-19/s peňažité dávky podľa zákona č. 76/1959 Zb. o niektorých služobných pomeroch vojakov, uviedol, že podľa citovaného všeobecného predpisu článku 70, odchodné vypláca útvar, ktorý vojakovi naposledy vyplácal služobný príjem a podľa článku 78 uvedeného predpisu, nárok na odchodné i úmrtné zaniká uplynutím troch rokov odo dňa vzniku nároku.

5. Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu, administratívneho spisu orgánu verejnej správy, ako aj rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutých rozhodnutí. Konštatoval, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Otázku, kto má rozhodovať o nároku na starobný dôchodok vojakov z povolania a tým aj na odchodné, či sociálna poisťovňa alebo vojenský úrad sociálneho zabezpečenia

vyriešil kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3Komp/1/2016 zo dňa 11.10.2017, ktorým určil, že pôsobnosť vykonávať administratívne konanie vo veci starobného dôchodku má vojenský úrad sociálneho zabezpečenia (tým aj odchodné). Podľa názoru správneho súdu bolo preto v danej veci správne, že na prvom stupni rozhodoval Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia Bratislava, rozhodnutím č. VUSZ-41787-2/2015 zo dňa 17.08.2015 a následne odvolací orgán Ministerstvo obrany Slovenskej republiky rozhodnutím č. SELUZ-43-44-3/2015-OdSP zo dňa 26.10.2015.

6. Krajský súd z administratívneho spisu žalovaného mal za preukázané, že z výpisu rozkazu ministra obrany ČSFR č. 0400 zo dňa 21.09.1990, cit.: bol „podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. d/ zák. č. 76/1959 Zb. (úplné znenie č. 122/1978 Zb.), pretože predložil žiadosť z dôvodov hodných zvláštneho zreteľa, sa dňom 30.09.1990 prepúšťa zo služobného pomeru vojaka z povolania a nasledujúcim dňom sa prekladá do zálohy.“ (Táto listina sa nachádza v administratívnom spise č.l. 5). Žalobca si nárok na odchodné uplatnil žiadosťou zo dňa 20.04.2011. Krajský súd konštatoval, že podľa citovaného právneho predpisu Všeob-P-19/s vydaného Ministerstvom národnej obrany Československej socialistickej republiky v roku 1979 peňažné dávky podľa zák. č. 76/1959 Zb. boli príspevok za službu, platové vyrovnanie, hodnostný plat pri prepustení zo služobného pomeru, odchodné a úmrtné. V článku 31 uvedeného predpisu primáleží odchodné vo výške jedného služobného príjmu, ak bol prepustený zo služobného pomeru z uvedených dôvodov pod písmenom a/ až h/ a pod písmenom h/ je uvedené, na vlastnú žiadosť z dôvodov hodných osobitného zreteľa pred splnením záväzku. Podľa článku 78 vyššie uvedeného predpisu nárok na odchodné zaniká uplynutím troch rokov odo dňa vzniku nároku a žalobcovi vznikol nárok na odchodné v deň nasledujúci po dni skončenia služobného pomeru, t.j. 01.10.1990. Podľa prvej vety článku 70 predpisu odchodné vypláca útvár, ktorý vojakovi naposledy vyplácal služobný príjem.

7. Krajský súd z administratívneho spisu ďalej zistil, že žalovaný pre úplné zistenie skutkového stavu veci preveroval cestou Vojenského archívu centrálnej registratúry Ministerstva obrany SR Trnava informácie preukazujúce vyplatenie odchodného a jeho výšky žalobcovi v minulosti, avšak finančné doklady ročníka 1990 boli podľa vtedy platných predpisov v roku 1998 skartované. Žalobca nevedel žiadnym dokladom doložiť a preukázať skutočnosť, že si v roku 1990 uplatnil nárok na odchodné a taktiež skartáciou sa nevyvracia fakt, že žalobcovi mohlo byť v skutočnosti odchodné po skončení služobného pomeru vyplatené. Krajský súd citujúc čl. 70, čl. 71 a čl. 78 uvedeného predpisu uviedol, že v čase skončenia služobného pomeru žalobcu bolo odchodné iba jednou z peňažných dávok poskytovaných podľa zákona č. 76/1959 Zb., vyplácal ho útvár, ktorý vojakovi naposledy vyplácal služobný príjem. V danom čase neexistoval osobitný systém sociálneho zabezpečenia vojakov ani právna úprava, podľa ktorej by odchodné patrilo vyslovene k dávkam výsluhového zabezpečenia v zmysle § 106 zák. č. 328/2002 Z.z. Podľa názoru krajského súdu, ak žalobca si uplatnil odchodné za účinnosti zákona č. 328/2002 Z.z. žiadosťou zo dňa 20.04.2011 takmer 11 rokov po prepustení zo služobného pomeru vojaka z povolania, v prípade žalobcu sa nemôže použiť § 106 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z., vzhľadom na prechodné ustanovenia zákona č. 114/1998 Z.z. a zákona č. 328/2002 Z.z.

8. Podľa názoru krajského súdu žalobca nesplnil hmotnoprávne podmienky podľa zákona č. 328/2002 Z.z., ani podľa zákona č. 144/1998 Z.z. a ani podľa predpisu Všeob-P-19/s, a preto orgány verejnej správy nemohli jeho žiadosť o odchodné vyhovieť. Vzhľadom na uvedené krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že orgány verejnej správy dostatočne zistili skutkový stav vecí a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Správny súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu v celom rozsahu podľa § 190 SSP zamietol.

9. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

10. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobca namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods.1, písm. h/SSP). Navrhoval, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 5S 306/2015-72 zo dňa 22. januára 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10.1. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobca vyslovil svoj nesúhlas s právnym posúdením a odôvodnením krajského súdu uvedeným v napadnutom rozhodnutí. Žalobca vytýkal krajskému súdu, že vo vzťahu k jeho námietke, ktorou namietal opodstatnenosť odôvodnenia zamietnutia jeho žiadosti žalovaným s poukazom na predpis MNO Všeob-P-19/s čl.78, sa so záverom žalovaného v plnom rozsahu stotožnil. Mal za to, že uvedený záver je v rozpore s platnou právnou úpravou. Citujúc právnú úpravu predpisu MNO Všeob-P-19/s vykonávacieho zákon č. 76/1959 Zb. ustanovenú v bode 31 písm. g/, bod 36 písm. a/ až d/, § 22 zákona č. 114/1998 Z.z., § 75 ods. 1, písm. c/ uvedeného zákona, § 33 ods. 1, písm. c/ zákona č. 328/2002 Z.z. a § 83 ods. 1, písm. c/ tohto zákona, žalobca uviedol, že z obsahu citovaných právnych predpisov vyplýva jednoznačný záver, že nárok na odchodné je nepremlčateľný (§ 106 ods. 2 citovaného zákona), resp. lehota na premlčanie sa odvíja až momentom priznania odchodného príslušným vojenským orgánom. Právny názor krajského súdu, ktorým si osvojil tvrdenie žalovaného, že nárok na odchodné vzniká nasledujúci deň po skončení služobného pomeru, ktorý je súčasne dňom začatia plynutia trojročnej premlčacej doby, považoval žalobca za neudržateľný, keďže nemá oporu v žiadnom ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov. Žalobca vytýkal krajskému súdu, že právny záver žalovaného si osvojil bez toho, aby vykonal analýzu súvisiacich právnych predpisov na vec, ktorým postupom vec nesprávne právne posúdil. Žalobca dôvodil, že nárok na akúkoľvek dávku výsluhového zabezpečenia vzniká výlučne na základe žiadosti vojaka prepusteného zo služobného pomeru a následného rozhodnutia príslušného orgánu, t.z. nie automaticky nasledujúci deň po skončení služobného pomeru.

10.2. Žalobca ďalej namietal, že krajský súd vo svojom rozhodnutí nerešpektoval ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (rozsudok 7Sžsk/3/2016), ktorý v obdobnom prípade týkajúceho sa rozhodovania o dávke výsluhového zabezpečenia vyslovil právny názor, že právnym základom pre zamietnutie žaloby zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného je titul obsiahnutý v § 137 ods. 3 zákona č. 328/2000 Z.z.

10.3. Žalobca záver krajského súdu, že nespĺnil hmotnoprávne podmienky pre priznanie odchodného ani podľa zákona č. 328/2002 Z.z., ani podľa zákona č. 114/1998 Z.z., ani podľa predpisu MNO Všeob-P-19/s žalobca považoval za arbitrárny. Dôvodil, že krajský súd sám tvrdil v bode 59 rozsudku, že nárok na odchodné zanikol žalobcovi po troch rokoch odo dňa nasledujúceho po prepustení zo služobného pomeru - v jeho prípade dňa 1.10.1993, a v bode 77 tvrdí, že žiadosti žalobcu nemohlo byť vyhovené z dôvodu nesplnenia hmotnoprávnej podmienky pre priznanie nároku na odchodné, pričom týmto záverom krajský súd rozporuje svoj predchádzajúci názor. Žalobca tiež zdôraznil, že jedinou hmotnoprávnou podmienkou pre priznanie odchodného je splnenie doby stanovenej jednotlivými citovanými predpismi, a to 5 rokov, resp. 6 rokov alebo 13 rokov, a túto hmotnoprávnou podmienku žalobca bez akýchkoľvek pochybností spĺňa. Taktiež nesúhlasil so záverom krajského súdu, že skartácia dokumentov nevyvracia fakt, že žalobcovi mohlo byť odchodné vyplatené, ktorý záver je vyvrátený Vojenským archívom Olomouc, ktorý potvrdil, že žalobca nepožiadaval o odchodné a ktorú skutočnosť žalobca doložil čestným vyhlásením. Namietal, že krajský súd sa s týmito podkladmi nevysporiadal. Ďalej žalobca namietal, že v jeho prípade k žiadnemu rozhodnutiu o priznaní odchodného nedošlo, ako aj, že žiadna z vyššie uvedených právnych noriem neurčuje lehotu na podanie žiadosti o odchodné, ale ani nespája s takýmto konaním žiaden postih, t. j. je výlučne v dispozičnej sfére žiadateľa, kedy si svoj zákonný nárok uplatní.

10.4. Záverom žalobca vyslovil názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu je porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných zásad materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti, vrátane princíпов riadneho a spravodlivého procesu, právnej istoty, ako aj princípu legitímnych očakávaní a tiež z princípu, že právo

nemôže vziť z bezprávia.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobcu

11. Ku kasačnej sťažnosti žalovaný podal vyjadrenie zo dňa 12.6.2019. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril tak, že nesúhlasil s dôvodmi, pre ktoré žalobca považoval rozsudok krajského súdu za nesprávny. Navrhoval, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

11.1. Žalovaný v úvode vyjadrenia uviedol, že sa v plnej miere pridrižiava doterajším vyjadrením v predmetnej veci, najmä vyjadrenia k žalobe v č. ÚLP- 11/131 - 6/2016 z 5.4.2016. Podľa názoru žalovaného žalobca v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli uvedené v žalobe, ani v jeho vyjadreniach, alebo na súdnom pojednávaní z 22.1.2019, s ktorými sa krajský súd z hľadiska právneho posúdenia veci v plnej miere nevysporiadal.

11.2. Vo vzťahu k námietke žalobcu, ktorou v kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie správnym súdom podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, žalovaný uviedol, že krajský súd správne dospel k záveru, že podľa čl. 78 predpisu nárok na odchodné zaniká uplynutím troch rokov odo dňa vzniku nároku a keďže nárok na odchodné vznikol žalobcovi v deň nasledujúci po dni skončenia - prepustenia zo služobného pomeru, t. j. 1.10.1990, uvedeným dňom začala plynúť trojročná lehota, ktorá márne uplynula dňa 2.10.1993. Žalovaný sa stotožnil aj s odôvodnením krajského súdu, že žalobca si uplatnil odchodné za účinnosti zákona č. 328/2002 Z.z. žiadosťou zo dňa 20.4.2011, takmer 11 rokov po prepustení zo služobného pomeru vojaka z povolania, majúc za to, že v prípade žalobcu sa nemôže použiť § 106 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z., vzhľadom na prechodné ustanovenia zákona č. 114/1998 Z.z. a zákona č. 328/2002 Z.z.

11.3. Žalovaný nesúhlasil ani s námietkou žalobcu, ktorou v kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 písm. h/ SSP, poukazom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžsk 3/2016 z 26.9.2018. Žalovaný uviedol, že uvedený rozsudok najvyššieho súdu sa netýka identickej, resp. obdobnej právnej veci, ktorá bola prejednávaná pred krajským súdom a ktorá by bola kasačným súdom posúdená odlišne. Vyslovil názor, že v danom prípade nemožno konštatovať, že by sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

11.4. Záverom žalovaný uviedol, že žalobca v podstate len zopakoval tvrdenia, ktoré produkoval v priebehu konania pred krajským súdom. Zdôraznil, že žalobca tak ako v konaní pred krajským súdom, tak aj v rámci podanej kasačnej sťažnosti sa naďalej nevie stotožniť s právnymi predpismi Slovenskej republiky účinnými ešte v čase prepustenia jeho osoby zo služobného pomeru profesionálneho vojaka z povolania, ktoré ustanovovali nárok na odchodné, ako aj s právnymi predpismi, ktorými sa v neskoršom období upravoval citovaný nárok. Žalovaný právne posúdenie veci zo strany krajského súdu považoval za správne a náležite odôvodnené, keďže v odôvodnení napadnutého rozsudku sa krajský súd dostatočne a presvedčivo vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, pričom zdôraznil, že žalobcom uplatnené žalobné dôvody neboli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutých rozhodnutí, pretože obsahovali všetky náležitosti. Žalovaný zotrval na názore, že žalobcovi ako bývalému vojakovi z povolania, nie je možné priznať odchodné podľa zákona č. 328/2002 Z.z. Žalovaný poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s príslušnými zákonnými ustanoveniami uviedol, že rozhodnutie z 26.10.2015, ako aj rozhodnutie vojenského úradu sociálneho zabezpečenia zo 17.8.2015 sú vecne správne a plne v súlade s platným právom Slovenskej republiky.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2

SSP), v rozsahu námietok žalobcu uvedených v kasačnej sťažnosti, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

13. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S 306/2015-72 zo dňa 22. januára 2019, ktorým krajský súd podľa § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SEĽUZ-43-44-3/2015-OdSP zo dňa 26.10.2015, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

14. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich najvyšší súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

15. Predmetom preskúmacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu - Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. SEĽUZ-43-44-3/2015-OdSP zo dňa 26.10.2015, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava č. VÚSZ-41787-2/2015 zo dňa 17.08.2015. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia Bratislava rozhodol tak, že odchodné podľa ustanovenia § 103 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalobcovi nepriznal.

16. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu, ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

17. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta

nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávnych alebo procesnoprávnych právach. Zákonosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

18. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, napadnutého žalobou, vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 328/2002 Z.z., v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 76/1959 Zb., dospievajúc k záveru, že rozhodnutie žalovaného je zákonné.

19. Vychádzajúc z uvedeného kasačný súd mal preukázané, že medzi účastníkmi konania ostala sporná zásadná otázka, a to, či žiadosť žalobcu v danom prípade na priznanie nároku na odchodné je, resp. nie je dôvodná.

20. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom spisu, s námietkami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozhodnutia. Najvyšší súd považuje právne posúdenie preskúmavanej veci krajským súdom v zásadnej otázke týkajúcej sa vzniku nároku žalobcu na odchodné za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru správneho súdu uvádza nasledovné.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

21. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

22. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

23. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

24. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho, a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské

orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

25. V danej súvislosti kasačný súd dáva tiež do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd uvádza: „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

26. Zákon č. 328/2002 Z.z. účinný od 1.7.2002 upravuje sociálne zabezpečenie policajtov a profesionálnych vojakov, ktoré tvorí a) nemocenské zabezpečenie, b) úrazové zabezpečenie, c) výsluhové zabezpečenie a d) služby sociálneho zabezpečenia (§ 1 ods. 1, pís. a/ až d/ zákona č. 328/2002 Z.z.).

27. Zákonodarca vznik sociálneho zabezpečenia, nároku na dávky sociálneho zabezpečenia a vznik nároku na ich výplatu ustanovil v právnej norme § 103 ods. 1, 2, 3 zákona č. 328/2002 Z.z. tak, že sociálne zabezpečenie policajta alebo profesionálneho vojaka vzniká dňom vzniku služobného pomeru policajta alebo profesionálneho vojaka alebo dňom nástupu na výkon mimoriadnej služby (ods. 1); nárok na dávku nemocenského zabezpečenia, úrazového zabezpečenia a výsluhového zabezpečenia vzniká odo dňa splnenia podmienok ustanovených týmto zákonom (ods. 2); nárok na výplatu dávky nemocenského zabezpečenia, úrazového zabezpečenia a výsluhového zabezpečenia vzniká splnením podmienok ustanovených týmto zákonom na vznik nároku na dávku nemocenského zabezpečenia, úrazového zabezpečenia a výsluhového zabezpečenia, splnením podmienok nároku na jej výplatu a podaním žiadosti o priznanie a vyplácanie dávky, ak tento zákon neustanovuje inak (ods. 3).

28. V citovanej právnej norme zákonodarca ustanovuje podmienky, na základe ktorých je možné priznať nárok na dávku sociálneho zabezpečenia vojakovi z povolania okrem iného aj na výsluhové zabezpečenie, ktorých splnenie sa posudzuje podľa zákona č. 328/2002 Z.z.

29. Podľa právnej vedy teórie štátu a práva vznik nároku sa posudzuje podľa práva platného v čase vzniku nároku. Zákonodarca uvedenú právnu skutočnosť zakotvuje v právnej úprave ustanovenej v právnej norme § 121 zákona č. 328/2002 Z.z. tak, že o dávkach sociálneho zabezpečenia, na ktoré vznikol nárok pred účinnosťou tohto zákona a o ktorých sa do tohto dňa právoplatne nerozhodlo, sa rozhodne podľa doterajších predpisov. Splnenie zákonných podmienok na vznik nároku žalobcu na odchodné, bolo preto potrebné posudzovať podľa právnej úpravy zákona platného vzniku jeho nároku na odchodné a teda vychádzať zo znenia zákona č.76/1959 Zb. o niektorých služobných pomeroch

vojakov, účinného od 1.5.1960, keďže žalobca bol dňom 30.09.1990 podľa § 26 ods. 2 písm. d/ zákona č. 76/1959 Zb. prepustený zo služobného pomeru vojaka z povolania na vlastnú žiadosť z dôvodov hodných osobitného zreteľa a nasledujúcim dňom bol preložený do zálohy. V čase skončenia služobného pomeru žalobcu neexistoval osobitný systém sociálneho zabezpečenia vojakov ani právna úprava, podľa ktorej by odchodné patrilo výslovne k tzv. dávkam výsluhového zabezpečenia. V čase skončenia služobného pomeru žalobcu bolo odchodné iba jednou z peňažných dávok poskytovaných podľa zákona č. 76/1959 Zb. a vyplácal ho útvar, ktorý vojakovi naposledy vyplácal služobný príjem.

30. Podľa § 31 ods. 4 zákona č. 76/1959 Zb. účinného v čase prepustenia žalobcu zo služobného pomeru vojakov z povolania prepusteným zo služobného pomeru sa poskytuje odchodné podľa dĺžky v ozbrojených silách až do výšky šesťnásobku mesačného hrubého služobného príjmu podľa zásad, ktoré ustanoví minister národnej obrany Československej socialistickej republiky a minister vnútra Československej socialistickej republiky.

31. Podľa § 32 ods. 1 až 3 zákona č. 76/1959 Zb. účinného v čase prepustenia žalobcu zo služobného pomeru vojakov z povolania, podrobnosti k ustanoveniam tohto dielu zákona, pokiaľ sa nevyhradzujú vláde Československej socialistickej republiky, určí minister národnej obrany a minister vnútra Československej socialistickej republiky.

Minister národnej obrany Československej socialistickej republiky a minister vnútra Československej socialistickej republiky môžu vo svojej pôsobnosti odstraňovať tvrdosti, ktoré by sa vyskytli pri vykonávaní ustanovenia § 31 ods. 3.

Federálne ministerstvo národnej obrany a Federálne ministerstvo vnútra ustanoví podrobnosti o organizácii, riadení a o dávkach podľa § 31 ods. 3 až 7; ďalej upraví podrobnosti o zápočte dôb a o príjmoch, z ktorých sa vypočítavajú dávky.

32. Podľa § 33 ods. 10 zákona č. 76/1959 Zb. Federálne ministerstvo národnej obrany a Federálne ministerstvo vnútra ustanoví podrobnosti o organizácii, konaní a rozhodovaní o dávkach, o zápočte dôb, o príjmoch, z ktorých sa vypočítava príspevok, o krátení príspevku pri súbehu so zárobkom, o spôsobe výplaty dávok a o povinnostiach oprávnených osôb.

33. Ministerstvo národnej obrany v súvislosti so splnomocnením vyplývajúcim z vyššie citovaných ustanovení § 31 ods. 4 a ods. 6, § 32 ods. 1, ods. 3, § 33 ods. 10 zákona č. 76/1959 Zb. v roku 1979 vydalo právny predpis Všeob-P-19/s (prav.) peňažité dávky podľa zákona č. 76/1959 Zb. o niektorých služobných pomeroch vojakov.

34. Podľa čl. 69 uvedeného predpisu o odchodnom rozhoduje bez žiadosti veliteľ útvaru oprávnený podľa predpisu o peňažných náležitostiach vojakov v činnej službe priznať funkčný plat vojakovi z povolania.

35. Podľa čl. 70 vyššie citovaného predpisu odchodné vypláca útvar, ktorý vojakovi naposledy vyplácal služobný príjem.

36. Podľa článku 71 predpisu odchodné sa vypláca najneskôr v prvý pracovný deň nasledujúci po dni prepustenia, a to v hotovosti do vlastných rúk prepusteného vojaka. Ak nie je odchodné vyplatené do troch dní po prepustení vojaka, prevedie útvar nevyplatenú čiastku z vlastného bankového účtu na bankový účet okresnej vojenskej správy podľa miesta trvalého bydliska prepusteného vojaka a súčasne jej pošle písomné oznámenie, v ktorom uvedie priezvisko a meno oprávneného príjemcu, dátum narodenia, adresu trvalého bydliska a výšku poukázanej čiastky. Okresná vojenská správa vyplatí čiastku v hotovosti do vlastných rúk oprávneného príjemcu.

37. Podľa článku 78 uvedeného predpisu, nárok na odchodné i úmrtné sa premlčuje do jedného roka - sa premlčuje do jedného roka prečiarknuté a rukou dopísané zaniká uplynutím troch rokov - odo dňa vzniku nároku.

38. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, kasačný súd mal preukázané, že žalobca rozkazom ministra obrany ČSFR č. 0400 zo dňa 21.09.1990 podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. d/ zák. č. 76/1959 Zb. (úplné znenie č. 122/1978 Zb.) na základe žiadosti z dôvodov hodných zvláštneho zreteľa bol dňom 30.09.1990 prepustený zo služobného pomeru vojaka z povolania a nasledujúcim dňom preložený do zálohy.

39. Vzhľadom k uvedenému žalobcovi vznikol nárok na odchodné podľa vtedy platnej právnej úpravy ustanovenej v právnej norme v § 31 ods. 4 zákona č. 76/1959 Zb. v znení neskorších predpisov v spojení s právnou úpravou ustanovenou v právnom predpis Všeob-P-19/s (prav.), na vydanie ktorého bolo splnomocnené Ministerstvo národnej obrany Československej socialistickej republiky v zmysle ustanovení § 31 ods. 4, ods. 6, § 32 ods. 1 a ods. 3, § 33 ods. 10 zákona č. 76/1959 Zb., v zmysle ktorej právnej úpravy o priznaní nároku na odchodné rozhodoval veliteľ útvaru, ktorý naposledy vojakovi vyplácal služobný príjem, a to aj bez žiadosti prepusteného vojaka. V zmysle čl. 69 uvedeného predpisu veliteľ útvaru, ktorý žalobcovi naposledy vyplácal služobný príjem, aj bez výslovnej žiadosti žalobcu mal rozhodnúť o priznaní odchodného. Žalobcovi v súlade s uvedeným vznikol nárok na odchodné v deň nasledujúci po dni skončenia - prepustenia, zo služobného pomeru, teda dňom 1.10.1990 a týmto dňom v zmysle čl. 78 uvedeného predpisu začala plynúť lehota, ktorá márne uplynula najneskôr dňom 02.10.1993. Uplynutím lehoty na uplatnenie nároku žalobcovi v súlade s uvedeným čl. 78 tohto predpisu nárok na odchodné vzhľadom na vznesenú námietku žalovaného sa premlčal, resp. na základe vyššie uvedenej poznámky zanikol.

40. Skutkové zistenia v danej veci potvrdzujú, že žalobca si uplatnil odchodné za účinnosti zákona č. 328/2002 Z.z. žiadosťou zo dňa 20.04.2011 takmer 11 rokov po prepustení zo služobného pomeru vojaka z povolania. V zmysle § 121 zákona č. 328/2002 Z.z. o dávkach sociálneho zabezpečenia, na ktoré vznikol nárok pred účinnosťou tohto zákona a o ktorých sa do tohto dňa právoplatne nerozhodlo, sa rozhodne podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenou právnou úpravou právnym predpisom na rozhodovanie o nároku žalobcu na odchodné bol zákon č. 76/1959 Zb. v spojení s vykonávacím predpisom Všeob-P-19/s (prav.).

41. Kasačný súd nemohol súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že splnil zákonné podmienky na priznanie nároku na odchodné v zmysle uplatnenia žiadosťou zo dňa 20.4.2011 a jeho nárok je nepremlčateľný podľa § 106 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. K uvedenému kasačný súd konštatuje. Zákonodarcu v právnej norme § 103 ods. 2, zákona č. 328/2002 Z.z. nárok na dávku výsluhového zabezpečenia viaže dňom splnenia podmienok ustanovených týmto zákonom, teda zákonom č. 328/2002 Z.z. Z uvedených dôvodov kasačný súd zastáva zhodný názor ako krajský súd, že žalobca nespĺnil hmotnoprávne podmienky podľa zákona č. 328/2002 Z.z. na priznanie odchodného, keďže nárok na priznanie odchodného mu vznikol pred účinnosťou tohto zákona. Správne a v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 121 zákona č. 328/2002 Z.z. správne orgány oboch stupňov posudzovali žiadosť žalobcu na priznanie odchodného podľa predchádzajúceho právneho predpisu platného a účinného v čase prepustenia žalobcu zo služobného pomeru vojaka z povolania, ktorým bol, ako je uvádzané vyššie, zákon č. 76/1959 Zb.

42. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku, ktorou žalobca namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď po preskúmaní veci dospel k záveru, že orgány verejnej správy dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili, majú za to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom.

43. Kasačný súd za nedôvodnú považoval aj námietku žalobcu, ktorou v kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 písm. h/ SSP, poukazom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžsk 3/2016 z 26.9.2018. K uvedenému kasačný súd konštatuje. Rozsudok najvyššieho súdu, na ktorý žalobca poukazoval, sa týka totožných účastníkov konania ako v preskúmanom prípade, avšak predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté, že žalobcovi sa nepriznáva výsluhový dôchodok. Z

uvedeného je zrejmé, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžsk 3/2016 z 26.9.2018 sa netýka identickej, resp. obdobnej právnej veci, ktorá bola kasačným súdom posúdená odlišne.

44. Vychádzajúc zo skutkových okolností daného prípadu, vyplývajúcich zo spisu krajského súdu, poukazom na závery uvedené vyššie, najvyšší súd považoval námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, ktoré nemohli spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu a jeho súladnosť so zákonom. Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval kasačnú sťažnosť žalobcu za dôvodnú, a preto ju podľa § 461 SSP zamietol.

45. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že účastníkom náhradu trov tohto konania nepriznal. Žalobcovi z dôvodu, že v konaní nemal úspech, (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému z dôvodu nespĺnenia podmienok ustanovených v § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP.

46. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.